

SANDRA BROWN

KRVAVÉ SPOMIENKY

Zlo číha tam, kde ho najmenej čakáte...

SANDRA BROWN

KRVAVÉ
SPOMIENKY

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Sandra Brown: Seeing Red,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Grand Central Publishing,
a division of Hachette Book Group, Inc., New York 2017,
preložila Barbora Andrežálová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti
sú výsledkom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2017 by Sandra Brown Management, Ltd.

All rights reserved

Translation © Barbora Andrežálová 2018

Cover Design © Barbora Baloghová 2019

Cover Photo © Shutterstock

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2019

ISBN 978-80-220-2141-8

PROLÓG

„Mysleli ste si, že zomriete?“

Major nespokojne stisol pery. „Táto otázka nebola na zozname, ktorý som schválil.“

„Preto som vám ju položila, až keď vypli kamery. Teraz sme tu iba my dvaja. Pýtam sa vás to mimo záznamu. Báli ste sa o svoj život? Napadlo vám, že možno zomriete?“

„Na to nebol čas.“

Kerra Baileyová naklonila hlavu a pochybovačne si ho premerala. „To znie ako nacvičená odpoveď.“

Sedemdesiatnik sa na ňu usmial tým úsmevom, ktorým si získal srdcia celého národa. „Veď aj je.“

„Tak dobre. Budem rešpektovať, že na to nechcete odpovedať.“

Mohla to taktne preskočiť, pretože už mala, po čo prišla: prvý rozhovor akéhokoľvek druhu, ktorý Major za vyše troch rokov poskytol. Za tých pár dní, ktoré predchádzali živému vysielaniu z jeho domu, sa s ním veľmi dobre spoznala. Mali spolu niekoľko úprimných rozhovorov, pričom často zastávali rozdielne názory.

Kerra pozrela na jeleniu hlavu nad kozubovou rímsou. „Stále nerozumiem tomu, prečo ľudia vypchávajú zvieratá.“

„Divina je výborné mäso. Navyše je ekologicky nevyhnutné, aby sa veľkosť stáda držala pod kontrolou.“

„Z vedeckého hľadiska je to rozumný argument. No z osobného a ľudského pohľadu nechápem, ako môže niekto pri pohľade na také krásne zviera chladnokrvne stlačiť spúšť.“

„Tento večný spor nikto z nás nevyhrá,“ vyhlásil a ona mu rovnako tvrdohlavo odvetila: „A nikto z nás si nepripustí porážku.“

Vybuchol do smiechu, ktorý prešiel do suchého kašľa. „Máte pravdu.“ Uprel zrak na vysokú vitrínu so zbraňami, ktorá stála v kúte priestrannej miestnosti, namáhavo vstal a vybral sa k nej.

Otvoril ju a vybral jednu z pušiek. „Tamtoho jeleňa som skolil presne touto. Bol to posledný vianočný darček od mojej manželky.“ Prešiel rukou po kovovej hlavni. „Od Debrinej smrti som ju nepoužil.“

Kerru dojal ten vzácny pohľad na nežnú stránku bývalého vojaka. „Kiež by sa mohla toho rozhovoru zúčastniť aj ona.“

„Áno. Chýba mi každý jeden deň.“

„Aké to pre ňu bolo, byť vydatá za amerického hrdinu?“

„Bola z toho skutočne nadšená,“ odvetil s úškrnom a oprel pušku do kúta medzi vitrínu a stenu. „Aj preto ma každý druhý deň sekírovala, že nechávam špinavé ponožky na zemi a nedávam ich do koša na bielizeň.“

Kerra sa rozosmiala, ale vzápätí si spomenula na Majorovho syna, ktorý sa ani nesnažil skrývať svoju averziu voči otcovej sláve. Cítila povinnosť pozvať ho, aby sa zúčastnil programu a ukázal sa po otcovom boku možno aspoň v poslednom vstupe. On ju však veľmi explicitným jazykom, ktorý nedával žiadny priestor na nedorozumenia, odmietol. Chvalabohu.

Major prešiel okolo zabudovaného baru. „Z toľkého tárania som aj vysmädol. Tuším by mi padol vhod nejaký drink. Čo si dáte?“

„Ja nič, ďakujem.“ Vstala a zdvihla kabelku, ktorú si nechala na zemi vedľa stoličky. „Hneď ako sa štáb vráti, musíme vyraziť.“

Major pre ňu a jej päťčlennú produkciu objednal z miestnej reštaurácie vyprážané kurča. Priniesli mu ho domov, a keď sa všetci najedli, pustili sa do balenia filmárskeho vybavenia, čo im trvalo asi hodinu.

Keď skončili, Kerra ich poprosila, aby išli ešte natankovať dodávku na dvojhodinovú cestu späť do Dallasu. Chcela byť

s Majorom aspoň pár minút osamote, aby mu mohla poriadne poďakovať.

„Major, musím vám povedať...“ začala.

Obrátil sa k nej a prerušil ju: „Už ste to povedali, Kerra. Niekoľkokrát. Nemusíte to opakovať.“

„Možnože to nepotrebujete znova počuť, ale ja to potrebujem povedať.“ Hlas mala odrazu chrapľavý, plný emócií. „Prijmite, prosím, moje najúprimnejšie poďakovanie za... nuž, za všetko. Ani nedokážem vyjadriť, ako veľmi som vám vďačná.“

„Nemáte za čo,“ odvetil jej rovnako vážnym tónom.

Usmiala sa naňho a krátko sa nadýchla. „Môžem vám občas zavolať? Navštíviť vás, keď budem zase niekde na blízku?“

„Budem veľmi rád.“

Dlho na seba mlčky hľadeli, pretože žiadne slová by v tom okamihu nedokázali vyjadriť hĺbku ich pocitov. Po chvíli Major prerušil sentimentálnu atmosféru a pošúchal si dlane. „Určite si nedáte panáka?“

„Nie, ale pred odchodom by som ešte navštívila toaletu.“ Kabát nechala na stoličke, no tašku si prevesila cez plece.

„Viete, kde ju nájdete.“

Bolo to už štvrtýkrát, čo bola uňho doma, takže to tam dobre poznala. Obývaná časť vyzerala ako miniatúrne múzeum Texasu. Na drevených podlahách boli natiahnuté hovädzie kože a na masívnom nábytku stáli bronzové sošky kovbojov v akcii.

Vybrala sa po jednej z chodieb, ktoré vychádzali z hlavnej miestnosti, a zabočila do prvých dverí naľavo, za ktorými bola dámska toaleta. To bolo možno až príliš elegantné pomenovanie pre miestnosť, v ktorej mal dávkovač mydla tvar býčej hlavy.

Keď si utierala ruky, pozrela do zrkadla a pripomenula si, že by mala konečne zavolať svojej kaderníčke. Možno by pomohlo, keby jej vlasy okolo tváre trochu zosvetlila. Vtom

ktosi zamykal kľučkou a vytrhol ju zo zamyslenia. „Major? Štáb sa už vrátil? Hneď som tam.“

Nikto neodpovedal, hoci vedela, že na druhej strane dverí niekto je.

Vrátila uterák na vešiak vedľa umývadla a načiahla sa po kabelku, keď vtom začula výstrel.

V mysli si okamžite vybavila, ako Major vybral jednu pušku z vitríny, ale nevrátil ju tam. Ak to robil práve teraz a ona náhodou vystrelila... Božemôj!

Priskočila k dverám a položila ruku na kľučku, no keď začula hlas, ktorý rozhodne nepatril jemu, rýchlo ju stiahla. „Tak čo povie, aké je to byť mŕtvu?“

Kerra si zakryla ústa, aby stlmila zdesený ston. Z obývačky sa ozývali čiesi kroky. Koľko ich bolo? Jeden? Dvaja? Nedokázala to odhadnúť, pretože strach ju úplne omráčil. Zachovala si však dostatok duchaprítomnosti aspoň na to, aby sa opatrne načiahla za vypínačom a zhasla.

So zatajeným dychom počúvala, ako kroky prešli po koberci až na parkety a potom sa, na jej nesmierne zdesenie, vybrali ďalej po chodbe. Prišli až k dverám kúpeľne a vtom stíchli.

Čo najtichšie sa odtiahla od dverí a posúvala sa okolo umývadla a záchoda kamsi dozadu do tmy, až kým nenarazila na stenu. Ani nepípla, hoci jej pery neustále opakovali to jedno nemé slovo: prosím, prosím, prosím.

Nech už bol na druhej strane dverí ktokoľvek, stisol kľučku a zistil, že je zamknuté. Vyskúšal to ešte raz a potom silno zalomcoval dverami.

To mohlo znamenať len jediné.

Odhalil ju.

Z obývačky sa náhlivo priblížili ďalšie kroky. Ozvala sa rana do dverí, akoby sa ktosi zahnal pažbou pušky.

Proti ozbrojeným útočníkom sa nemala ako brániť. Ak naozaj zastrelili Majora a dostanú sa cez tie dvere, zomrie aj ona.

Jej jedinou šancou na záchranu bol útek, a to čím skôr.

V stene za ňou bolo maličké okno, posledná nádej, že odtiaľ vyviazne živá. Nahmatala západku a odistila ju. Chytila spodný okraj okennej tabule a z celej sily sa zaprela, aby ju vysunula hore. Vôbec sa nepohla.

Prásk! Prásk! Prásk! Zámka aj celé dvere začali pod sprškou výstrelov povoľovať.

Ticho už bolo zbytočné. Kerra sa prerývane rozvzlykala. *Prosím, prosím, prosím*, žiadala o pomoc nejakú silnejšiu bytosť, pretože sama sa cítila bezmocná.

Zo všetkých síl, ktoré jej ostali, sa zaprela do okna, a to odrazu povolilo. Udialo sa to celé tak náhle, až prekvapene zhĺkla. Pri ďalšom zúrivom pokuse útočníkov vyvaliť dvere začali na zem s hrozivým rinčaním vypadávať kovové súčiastky.

Prehodila jednu nohu cez parapet a prehla sa na polovicu, aby sa jej podarilo prestrčiť hlavu aj plecيا. Poriadne sa zaprela a vykĺzla von práve vo chvíli, keď zámka na dverách už nevydržala ten nápor.

Dopadla na plece a ostrá bolesť jej vyrazila dych. Okamžite stratila cit v celej ľavej ruke. Prevrátila sa na brucho a zaprela sa pravou. Po niekoľkých roztrasených krokoch sa jej podarilo набраť rovnováhu a pustila sa do behu. Za chrbtom počula, ako sa dvere do kúpeľne s rachotom rozleteli.

Vtom ju ohlušil ďalší výstrel a guľka odlomila konár stromu nad jej hlavou. Bežala ďalej. Ďalšia guľka vzápätí trafila do kameňa a ostrý úlomok z neho sa jej zapichol do nohy ako šrapnel.

Koľkokrát ešte minú, kým ju konečne trafia?

Naokolo neboli žiadne lampy. Jediným svetlom bol mesačný svit. V tme síce nebola takým ľahkým terčom, ale sama videla len na pár metrov pred seba. Uháňala však naslepo ďalej, potkávajúc sa o kamene, pichľavé kríky a nerovnú zem.

Prosím, prosím, prosím.

A potom sa jej z ničoho nič stratila zem pod nohami. Vylatela dopredu a zúfalo sa snažila niečoho zachytiť, no všade naokolo bolo iba prázdno. Po chvíľke bezmocne dopadla na zem a nekontrolovateľne sa kotúlala ďalej.

1. kapitola

O šesť dní skôr

Trapper bol prakticky v kóme, keď ktosi zaklopal na dvere.

„Dočerta,“ zamumlal do vankúša, v ktorom mal zaborenú tvár. Keď vstane, bude ho mať celý otláčený na koži. Ak vôbec vstane. Momentálne sa nemienil ani pohnúť, dokonca ani len otvoriť oči.

Možno sa mu to klopanie len prisnilo. Možno len nejaký robotník kdesi zatĺkal klince. Alebo to bol možno ďateľ. Ale tu v meste? No a čo. Skrátka si to nebude všímať.

Asi po pätnástich sekundách blaženého ticha sa však ozvalo ďalšie *klop-klop*. „Je zavreté,“ zaprotetoval. „Vráťte sa neskôr.“

Ďalšie tri zaklopania však boli ešte naliehavejšie.

Zakľal, prevrátil sa na chrbát a šmaril vlhký vankúš cez pol miestnosti. Potom si predlaktím zakryl oči pred svetlom. Cez závesy prenikalo iba zopár veselých slnečných lúčov, ale aj tak mal pocit, že mu cez viečka vypália diery do hlavy.

S jedným okom ešte vždy zavretým zložil nohy z gauča. Keď sa postavil, potkol sa o vlastné topánky. Palcom na nohe zavadil o telefón, ktorý preletel po dlážke až pod stoličku. Keby sa tak veľmi zohol, zrejme by sa už nikdy nenaroval, a tak ho tam radšej nechal.

Aj tak mu skoro nikto nevolal.

Pritlačil si dlane na duniace spánky a s jedným okom ešte vždy zavretým sa vybral na opačný koniec kancelárie. Cestou sa snažil nevraziť do kovovej zásuvky veľkej kartoté-

kovej skrine, čo bola z nejakého dôvodu, ktorý si teraz nevedel vybaviť, otvorená.

Cez mliečne sklo dverí zbadal siluetu, ktorá sa práve chystala opäť zaklopať.

Aby zabránil ďalšej agónii, ktorá by nevyhnutne nasledovala, odomkol a pootvoril dvere.

Za dve sekundy si ju premeral a odhadol. „Asi ste si pomýlili kancelárie. O poschodie vyššie, prvé dvere napravo od výťahu.“

Chystal sa zavrieť, keď žena prehovorila: „John Trapper?“

Doriti. Žeby zabudol na nejaké stretnutie? Poškrabal sa na temene. Ešte aj vlasy ho boleli až ku korienkom. „Koľko je hodín?“

„Štvrt na jednu.“

„A aký je deň?“

Zhlboka sa nadýchla a pomaly odvetila: „Pondelok.“

Premeral si ju pohľadom a potom jej pozrel do tváre. „Kto vlastne ste?“

„Kerra Baileyová.“

To meno mu nič nehovorilo, no na druhej strane, pred chvíľou ani nevedel, aký je deň. „Pozrite, ak je to kvôli tým parkovacím hodinám...“

„Myslíte tie pred budovou? Tie rozbité?“

„Zaplatím za ich opravu aj za všetky ďalšie škody. Nechal by som tam odkaz, ale nemal som ho na čo napísať a...“

„Nie som tu kvôli parkovacím hodinám.“

„Aha. Hmm. Máme dohodnuté stretnutie?“

„Nie.“

„Nuž, teraz sa mi to veľmi nehodí, slečna...“ Nato veľavravne stíchol.

„Baileyová.“ Povedala to rovnako netrpezlivým tónom, ako keď mu oznamovala, aký je deň.

„Áno. Slečna Baileyová. Zavolajte mi a dohodneme si stretnutie...“

„Je naozaj dôležité, aby sme sa porozprávali čo najskôr.“

Smiem vojsť?“ Mávla rukou na dvere, ktoré Trapper pootvoril len na pár centimetrov.

Nerád by odmietol takúto ženu, ale, dopekla, hlava sa mu išla rozletieť od bolesti. Nemal ani pozapínanú košeľu. Dúfal, že si aspoň zapol rázporok, ale ak nie, nechcel naň priťahovať pozornosť tým, že by si ho skontroloval. Z úst mu smrdelo tak, že by to určite zabilo aj slona.

Obzrel sa na neporiadok v kancelárii: sako a kravata viseli cez operadlo stoličky, topánky boli rozhodené pri pohovke, jedna čierna ponožka na opierke, druhá bohviekde a prázdna fľaša Dom Perignonu na stole vyzerala, že sa každú chvíľu s rinčaním skotúľa na zem.

Potreboval sprchu. A naozaj potreboval ísť na záchod.

Ale rovnako veľmi potreboval aj klientov a z nej priam sršalo, že nemá núdzu o peniaze. Už len tá jej kabelka tomu nasvedčovala. Bola veľká takmer ako malý kufor a mala na sebe iniciálky nejakého módného návrhára. Aj keby hľadala toho daňového poradcu, ktorý sídlil o poschodie vyššie, bol by pod jej úroveň.

Navyše, Trapper predsa nikdy neodmietol dámu v núdzi.

Ustúpil, otvoril dvere a pokynul jej k dvom stoličkám stojacim oproti jeho pracovnému stolu. Päťou rýchlo zavrel kartotekovú skriňu a dokonca stihol dobehnúť k stolu skôr ako ona, aby hodil do koša prázdne, ale riadne zapáchajúce obaly od čínskeho jedla a posledné vydanie pánskeho časopisu *Maxim*. Titulnú stránku zaradil medzi svojich desať najobľúbenejších, ale ona by asi modelkinu vykúkajúcu bradavku neocenila.

Sadla si na jednu zo stoličiek a na tú druhú si položila kabelku.

Kým obišiel stôl, zapol si aspoň prostredný gombík na košeli a prebehol si rukou po brade a ústach, či sa v spánku neposlintal.

Keď si konečne sadol, všimol si, ako žena pozerá na fľašu od šampanského, ktorá popierala gravitáciu. Zobral ju zo

stola a opatrne položil do koša, aby nezaštrngala. „Kamarát sa ženil.“

„Včera večer?“

„V sobotu popoludní.“

Zdvihla obočie. „Tak to musela byť riadna svadba.“

Mykol plecami a oprel sa do stoličky. „Kto ma odporučil?“

„Nikto. Našla som si adresu na vašej stránke.“

Trapper už aj zabudol, že nejakú má. Raz zaplatil jednému študentovi sedemdesiatpäť dolárov, aby mu nejakú spravil. To bolo poslednýkrát, čo sa nad takým niečím zamýšľal. Ona bola prvá, ktorá si ho našla vďaka internetu.

Vyzerala však, že by si mohla dovoliť niekoho oveľa lepšieho.

„Ospravedlňujem sa, že som prišla bez dohodnutého termínu. Dnes ráno som vám niekoľkokrát volala, ale zakaždým sa ozval odkazovač.“

Trapper pozrel smerom k stoličke, pod ktorú odkopol mobil. „Vypol som si zvonenie kvôli tej svadbe. Zrejme som si ho potom zabudol zapnúť.“ Zahmýril sa na mieste tak nenápadne, ako sa len dalo, aby si toľko netlačil na zúfalo plný mechúr, ale nepomohlo to.

„Poďme teda k veci, slečna Baileyová. Vraveli ste, že je to dôležité, no nie natoľko, aby ste si dohodli stretnutie. Čo pre vás môžem urobiť?“

„Bola by som rada, keby ste sa za mňa prihovorili u vášho otca a presvedčili ho, aby mi poskytol rozhovor.“

Skúsil by na ňu niečo ako *Pardon?* alebo *Čo ste vraveli?*, alebo *Mohli by ste to zopakovať?*, ibaže ona hovorila tak zreteľne, že sa zmohol len na: „To je nejaký drbnutý vtip?“

„Nie.“

„Kto vás na to nahovoril?“

„Nikto, pán Trapper.“

„Stačí Trapper, ale nezáleží na tom, ako ma voláte, pretože si už viac nemáme čo povedať.“ S tými slovami vstal a zamieril k dverám.

„Veď ste ma ani nevypočuli.“

„Ale áno. Vypočul. A teraz, ak ma ospravedlníte, musím sa ísť vymočiť a dospať opicu. Zavrite za sebou, keď odídete. Toto nie je veľmi bezpečná štvrť. Hádám vám za ten čas neukradli auto.“

S bosými nohami vyšiel na pustú chodbu a vybral sa k toaletám. Keď použil pisoár, podišiel k umývadlu a pozrel na svoj odraz v špinavom prasknutom zrkadle. Kopa hnoja bola v porovnaní s ním šuviks.

Sklonil sa ku kohútiku a začal hltavo piť. Keď konečne uhasil ten najväčší smäd, strčil pod prúd vody celú hlavu. Potom sa opäť vzpriamril, striasol vodu z vlasov a tvár si osušil papierovými utierkami. Posledným krokom k ako-tak prijateľnému vzhľadu bolo, že si cestou do kancelárie pozapínal gombíky na košeli.

Ešte stále tam bola. Veľmi ho to však neprekvapilo. Vyzerala ako ten typ, čo sa tak ľahko nevzdá.

Kým ju stihol vykázať, opäť prehovorila: „Prečo nechcete, aby Major poskytol rozhovor?“

„Ja to mám na háku, ale on to skrátka neurobí. Myslím, že to viete aj sama, inak by ste za mnou nechodili. Ja som totiž ten posledný človek na svete, ktorý by ho dokázal na niečo presvedčiť.“

„Prečo?“

Postrehol tú prefíkane nastraženú pascu a vyhol sa jej. „Nechajte ma hádať. Som vaša posledná šanca?“ Nemusela ani odpovedať, jej výraz hovoril za všetko. „Koľkokrát ste to s ním skúsili, kým ste prišli za mnou?“

„Volala som mu trinásťkrát.“

„A koľkokrát vám zavesil?“

„Trinásťkrát.“

„To je ale hajzel.“

„Asi to máte v rodine,“ zašomrала si popod nos.

Trapper sa usmial. „To je to jediné, čo máme spoločné.“ Chvíľu si ju skúmavo prezeral. „Máte u mňa bod za tú vytr-

valosť. Väčšina by to vzdala po troch pokusoch. Pre koho pracujete?“

„Pre televíznu sieť O a O – Owned and Operated – v Dalase.“

„Vy ste z telky? Z Dallasu?“

„Robím reportáže o rôznych ľudských príbehoch. Občas to niektorá dotiahne aj do nedeľných Večerných správ.“

Trapper ten program poznal, ale pochyboval, že ho niekedy aj videl.

S určitosťou však vedel, že nikdy nevidel ju, dokonca ani v žiadnej lokálnej televízii. Určite by si ju pamätal. Mala hladké svetlohnedé vlasy, ktoré jej okolo tváre prechádzali do svetlejšej farby. Veľké hnedé oči zdobilo v ľavom kútiku znamienko krásy. Plné ružové pery sa tak vynímali na krémovej pokožke, že od nich nedokázal odtrhnúť oči.

Napokon sa však predsa len prinútil. „Mrzí ma to, ale musím vám povedať, že ste sem prišli zbytočne.“

„Pán Trapper...“

„Mrháte svojím časom. Major sa stiahol z verejného života už pred rokmi.“

„Viem. Presne pred tromi. A nielenže sa stiahol, on sa úplne izoloval. Prečo myslíte, že to urobil?“

„Podľa mňa ho už unavovalo o tom hovoriť.“

„A čo vy?“

„Mňa to unavovalo už dávno predtým.“

„Koľko ste mali vtedy rokov?“

„V čase toho útoku? Jedenásť. Bol som v piatej triede.“

„Musel to byť poriadny šok, že sa z vášho otca odrazu stala celebrita.“

„Ani nie.“

Chvíľu ho sledovala, potom ticho namietla: „To nie je možné. Muselo to váš život ovplyvniť rovnako dramaticky ako ten jeho.“

Prizmúril jedno oko. „Viete, ako mi toto celé pripadá? Ako by ste sa snažili robiť rozhovor so mnou. To máte však smo-

lu, lebo ja nemienim hovoriť o sebe, svojom živote ani o Majorovi. Nikdy. A s nikým.“

Kerra siahla do obrovskej kabelky, vytiahla z nej veľkú reprodukciu nejakej fotografie, položila ju na stôl a posunula smerom k nemu.

Ani na ňu nepozrel, rovno jej ju strčil naspäť. „Už som to videl.“ Po druhý raz vstal a vybral sa k dverám. Otvoril ich a ostal tam veľavýznamne stáť s rukami v bok.

Na okamih zaváhala, potom rezignovane vzdychla, prehodila si tašku cez plece a išla za ním. „Myslím, že som si nevybrala najvhodnejší čas na návštevu.“

„To s tým nijako nesúvisí.“

„Čo keby sme sa stretli neskôr, aby ste mali dosť času na...“ Mávla naňho rukou. Musel vyzeráť naozaj žalostne. „Skrátka, keď sa budete cítiť komfortnejšie. Rada by som vám predostrela, čo mám v pláne. Mohli by sme sa o tom porozprávať napríklad pri večeri.“

„Nemáme sa o čom rozprávať.“

„Platím.“

Pokrútil hlavou. „Vďaka.“

Hryzla si do líca, akoby premýšľala, akú taktiku má naňho zvoliť, aby ho presvedčila. Mala pár oplzlých nápadov, ale tak ďaleko by zrejme nezašla. A keby náhodou áno, aj tak by ju nakoniec odmietol.

Ešte raz sa rozhládla po kancelárii a podišla k nemu. Špičkou ukazováka prešla po písmenách nalepených na mliečnom skle dverí. „Súkromný detektív.“

„Presne to tam stojí.“

„Vaším povolaním je vyšetrovať a riešiť záhady.“

Vzdychol si. To bolo kedysi. Teraz ho zamestnávali hlavne uslzené manželky, ktoré chceli dôkaz, že im muž zahýba. Ak sa mu podarilo spraviť aj fotky, dostal dvojnásobok. Rozrušení rodičia mu zase platili, aby vystopoval ich pubertyačky, ktoré zdrhli z domu, a tie našiel väčšinou v bočných uličkách, ako sa snažia vymeniť fajku za heroín.

Práca, ktorú teraz robil, rozhodne nemala nič spoločné s riešením záhad alebo s vyšetrovaním.

Pred ňou to však nepriznal. „Som taký Sherlock Holmes z Fort Worthu.“

„A máte licenciю od štátu?“

„To áno. Mám aj zbraň a náboje a všetko.“

„Aj lupu?“

Tá otázka ho zaskočila, pretože to zjavne nemyslela ako vtip. „Načo?“

Kútiky tých jej plných ružových pier sa roztiahli v tajomnom úsmeve. „Určite na to prídete.“

Siahla do malého vrecka na kabelke, hľadiac mu pritom do očí, a vytiahla vizitku. Nepodala mu ju však. Namiesto toho ju zastrčila do medzierky medzi sklenenou výplňou a dreveným rámom dverí, presne na úroveň písmen.

„Keď si to rozmyslíte, tu je moje číslo.“

To by skôr zamrzlo peklo, než by si to rozmyslel.

Vytiahol vizitku z rámu, hodil ju rovno do koša a zabuchol za ňou dvere.

Nevedel sa dočkať, kedy konečne príde domov a dospí opiču v pohodlnej posteli. Vzal z pohovky pohodennú ponožku a pustil sa do hľadania druhej.

Po niekoľkých frustrujúcich minútach a spŕške šťavnatých sprostých slov ju našiel v jednej z topánok. Obe si natiahol a vzápätí usúdil, že kým bude pokračovať, musí si dať aspirín. Došuchtal sa k stolu a otvoril hornú zásuvku v nádeji, že tam nájde zabudnutú fľaštičku s vytúženým analgetikom.

Vtom mu padol zrak na tú prekliatu fotografiu. Nedalo sa ju prehliadnuť.

Či už sa na ňu pozeral alebo sa snažil jej existenciu popierať, vždy si ju uvedomoval, toho sa nikdy nezbavil. To, čo povedal Kerre Baileyovej, bola lož. Keď pred dvadsiatimi piatimi rokmi táto snímka obletela svet, jeho život sa navždy zmenil.

Zviezol sa na stoličku a znovu na ňu uprel zrak. Hlava ho bolela, oči štípali a v ústach mal hotovú púšť. Uvedomoval si, že je to čistý masochizmus, no predsa sa za fotkou načiahol a pritiahol si ju bližšie.

Za uplynulé štvrťstoročie ju videl azda každý jeden človek na svete. Bola to jedna z tých fotografií ovenčených oceneniami, ktorá mala svoje miesto medzi tými s vojakmi vztyčujúcimi vlajku na Iwodžime, s námorníkom, ktorý na oslavách víťazstva vojny na Times Square bozkáva sestričku, s vietnamským dievčatkom, ktoré uteká pred napalmom, a s rúcajúcimi sa mrakodrapmi Svetového obchodného centra.

Pred deviatym septembrom však došlo k bombovému útoku v dallaskom hoteli Pegasus. Šokoval mesto, ktoré sa ešte vždy snažilo spamätať z vraždy prezidenta Kennedyho, zničil budovu, ktorá bola pre centrum charakteristická, a zmaril stodeväťdesiatsedem životov. Takmer stovka ďalších ľudí sa pri útoku ťažko zranila.

Major Franklin Trapper vtedy vyviedol hŕstku tých, čo prežili, z tlejúcich trosiek do bezpečia.

Istý fotograf, ktorý pracoval pre jedny z dallaských novín, práve jedol za svojím stolom v redakcii, keď vybuchla prvá bomba. Rana ho úplne ohlušila, okenné tabule sa roztrieštili na márne kúsky a tlaková vlna tak otriasla celou budovou, že mu pod stolom popraskala podlaha.

On sa však nezľakol, ale ako dobre vycvičený kôň kavalérie sa rozbehol priamo v ústrety nešťastiu. Schmatol fotoaparát, zletel tri poschodia po požiarňom schodisku a šprintom si to namieril priamo k čiernemu kúdolu dymu, ktorý sa už vynímal vysoko na oblohe.

Celú tú hrôzu a chaos sa mu podarilo zachytiť ešte pred tým, ako na miesto dorazili záchranné zložky. Fotil ako o dušu a práve jedna z jeho snímok sa neskôr stala tou ikonickou. Je na nej Franklin Trapper, čerstvý vyslúžilec armády Spojených štátov, ako sa vynára zo zadymenej budovy

a vedie so sebou tragickú skupinku zdrvených, zakrvavených a kašľúcich ľudí. V náručí nesie malé dieťa, z jednej strany sa ho drží nejaká žena a z druhej sa oňho opiera muž s viacnásobnou zlomeninou holennej kosti.

Fotograf, dnes už nebohý, vyhral za túto snímku Pulitzero-vu cenu. Akt hrdinstva, ktorý na nej zachytil, však jemu aj fotografii zaistil večnú slávu a nesmrteľnosť.

A ako Trapper veľmi dobre vedel, taká prekliata nesmrteľnosť bola naozaj navždy.

Chvíľu trvalo, kým vyšiel najavo celý príbeh a mená ľudí na fotografii, ktorí sa dlho zotavovali v nemocnici.

No hneď ako sa to rozkríкло, Trapperova predzáhradka v okrajovej štvrti Dallasu sa stala hotovým kempom pre všetky médiá zblízka aj zďaleka. Majora – ako ho začali volať – povýšili na akýsi národný symbol statočnosti a sebaobetovania. Počas niekoľkých rokov, ktoré nasledovali po tom osudnom tisícdeväťstodeväťdesiatom druhom, mnohokrát rečnil na verejnosti. Dostalo sa mu všetkých možných ocenení a medailí a veľa ďalších nieslo jeho meno. Každý nasledujúci prezident ho vždy pozval do Bieleho domu. Zúčastňoval sa mnohých oficiálnych večerí, na ktorých predstavitelia ostatných štátov vzdávali hold jeho odvahe.

Po čase prišli ďalšie nešťastia, z ktorých vzišli noví hrdinovia. Na istý čas zatienil Majorovu slávu požiarnik, ktorý po bombovom útoku v Oklahoma City vyniesol z trosiek malé dieťa, ale po chvíli sa opäť vrátil na zoznamy všetkých televíznych šou. Jedenásty september potom opäť priniesol niečo ďalšie a Majorov náhodný statočný čin prirovnávali ku každodenným záchranným akciám mnohých neznámych hrdinov. Viac než dve desaťročia mal jeho príbeh rovnakú silu a význam.

Nuž a pred tromi rokmi sa odrazu odmlčal.

Stiahol sa do ústrania, začal sa vyhýbať žiare reflektorov a odmietať rozhovory a verejné vystúpenia.

Jeho legenda však žila ďalej. Práve preto sa z času na čas

objavili ďalší novinári, životopisci a filmoví producenti a snažili sa k nemu dostať. Nikomu sa to nepodarilo.

Až do dnešného dňa sa však nikto nepokúsil prepracovať k slávnemu otcovi cez jeho syna.

Odvaha Kerry Baileyovej ho priam rozčuľovala. Prekliata ženská. Nerád si to priznával, ale tá jej poznámka o lupe mu nedala pokoja. Čo také by si mohol na tej fotografii všimnúť? Veď ju videl už desaťtisíckrát.

Nesmierne túžil po horúcej sprche, aspiríne, svojej posteli a mäkkom vankúši.

„Bodaj by tú ženskú parom vzal.“ Otvoril zásuvku, no namiesto toho, aby vybral fľaštičku s liekmi, začal šmátrať kdesi úplne vzadu po dávno zabudnutej lupe.

O štyri hodiny neskôr sedel ešte vždy za stolom, rovnako smradľavý, s rovnakou bolesťou hlavy a so štipáním v očiach. Všetko ostatné sa však zmenilo.

Odložil lupu, zahrabol si oboma rukami do vlasov a stisol hlavu dlaňami. „Ten sukin syn.“

2. kapitola

„Volá sa to Gringos, takže by ste mali zapadnúť.“

John Trapper si tú jedovatú poznámku jednoducho neodpustil. Po ich krátkom telefonáte, keď jej oznámil čas a miesto, kde sa stretnú, si totiž Kerra prezliekla nohavicový kostým, ktorý mala uňho v kancelárii, za džínsy a kockované vlnené pončo.

Ona na druhej strane dúfala, že sa stihol aspoň poriadne osprchovať.

Do reštaurácie dorazila skôr, zapísala sa na zoznam čakajúcich na stôl a usadila sa pri bare, odkiaľ mala dobrý výhľad na vchod. Dúfala, že si ho bude môcť poobzerať, skôr než si ju všimne.

V tej sekunde, keď vošiel, ju však hneď zbadal, akoby mal

v tých prenikavých modrých očiach nejaký radar. Mali nazaj nezvyčajný odtieň, žiarili ako neón a keď sa im pohľady stretli, Kerra v nich videla zreteľný odpor.

Čašníčka ho privítala, on sa na ňu pomaly uškrnul a povedal niečo, čo ju rozosmialo. Potom dievčina ukázala na Kerru. Prikývol a vybral sa k nej.

Pokrčené oblekové nohavice, v ktorých zjavne spal, si vymenil za džínsy s vydratými kolenami a k nim si obul kovbojské čižmy. Cez bielu košeľu s perleťovými cvokmi namiesto gombíkov mal prehodenú koženú bundu. Ani sa neunúval zapraviť si spodok košele do nohavíc.

Došiel až k nej, zastal, ale nič nepovedal, len na ňu mlčky hľadel. Neoholil sa, ale aspoň sa osprchoval. Voňal ako mydlo. A koža. Tmavé vlasy mal čisté, no zjavne sa ich nepokúšal skotíť hrebeňom. Husté kučery boli rovnako strapaté ako ráno, ale Kerra si uvedomila, že jej to vlastne vôbec neprekáža.

V tichosti na seba hľadeli, až kým neprišiel barman. „Dáme spravím ešte jednu margaritu a vy si dáte čo, kovboj?“

„Pivo, prosím.“

„Prinesiem vám to k stolu?“

„To by bolo skvelé. Vďaka,“ odvetil Trapper, skôr než Kerra stihla zareagovať.

Potom ju zľahka chytil za lakeť, stiahol z barovej stoličky a odviezol k čašníčke, ktorá na nich už čakala s jedálnymi lístkami veľkosti diaľničnej tabule, aby ich odviezla k stolu pre dvoch.

„Nemáte náhodou voľný nejaký box?“ spýtal sa jej Trapper. „Viete, aby sme sa lepšie počuli.“ Lišiacky sa na ňu usmial, ona mu úsmev opätovala a hneď ich odviezla ďalej od hlučných mariachi do tichšej časti s tlmeným osvetlením.

„Ešte stále máte opicu?“ spýtala sa Kerra, keď sa usadili oproti sebe.

„To pivo by mi mohlo pomôcť.“

„Často sa takto opijate?“